נא להכיר

ענת ניר

המוזיקאית **ענת ניר**, 31, מוציאה בימים אלו את אלבום הבכורה שלה, "מציירת צבעים". ניר שרה, כתבה והלחינה את האלבום בשיתוף עם בעלה, הצ'לן **יועד ניר**, והגיטריסט **זיו שליו**. ההפקה העצמאית הזו ממשיכה גם בהפצה ומכירה באמצעות אתר האינטרנט, anatnir.bandcamp.com.

איך התחילה דרכך במוזיקאית?

"התחלתי בתור פסנתרנית קלאסית. התחלתי ללמוד פסנתר בגיל שבע או שמונה, ותמיד היה ברור שזה הכיוון שלי בחיים. למדתי מוזיקה בתיכון אלון ברמת השרון והמשכתי לתואר ראשון בפסנתר ובחינוך מוזיקלי באקדמיה למוזיקה בירושלים. הייתי על המסלול לקריירה בתור פסנתרנית קלאסית, אבל לקראת סיום התואר הרגשתי שאני צריכה לעבור איזשהו שינוי. הרגשתי שהמוזיקה הקלאסית, שהייתה עד אותו הרגע כל חיי, כבר לא מצליחה לבטא אותי. משום מה הרגשתי שהיא סוגרת עלי, שאני צריכה אמצעי ביטוי חופשי יותר... משהו חדש. לפני חמש וחצי שנים התחלתי לכתוב, להלחין ולשיר שירים משלי".

מה הביא אותך לניו-יורק?

"המעבר ממוזיקה קלאסית למשהו אחר הייתה ביטוי של תקופה בחיים שבה רציתי לשנות הכל. הצורך בחדש ובלא ידוע, בהרפתקאה, משך אותי לעזוב את ישראל לכמה שנים ולנסות להתפתח במקום אחר. בן הזוג שלי, יועד, חלם כבר שנים לבנות את עצמו מחדש במקום כמו ניו-יורק. בסוף שנינו הלהבנו אחד את השני על הרעיון, ולפני חמש וחצי שנים, באותו הזמן שפתחתי דף חדש מוזיקלית, התחלנו גם בארץ חדשה".

מה היה הרגע הקשה ביותר שלך כאן?

"הכי קשה זה המעברים. בכל פעם שאני מבקרת בארץ אני מרגישה כאילו הוציאו אותי מהמקום שלי, ולוקח לי זמן להרגיש שוב שייכת, להרגיש בבית, אבל ברגע שזה קורה לי זה כבר טוטאלי. וכשאני עוזבת שוב את ישראל וחוזרת לניו-יורק, אני מרגישה ממש כאילו נעקרתי מהאדמה שלי ונשתלתי מחדש. עוד פעם להצמיח שורשים, עוד פעם למצוא מחדש את הבית, זה לוקח זמן. זה כואב כל פעם מחדש. זה הנושאים שאני מתיחסת אליהם באלבום".

ספרי לי קצת על האלבום.

"האלבום, אוסף של שירי פופ/ג'אז, הוא מעין תערבות של ההשפעות שצמחתי מהן: מוזיקה ישראלית משנות השבעים – יוני רכטר, שלמה גרוניך, יהודית רביץ' – ביחד עם המוזיקה הקלאסית שגדלתי עליה והג'אז שתמיד מאוד אהבתי. אני מרגישה שמהשילוב של הסאונדים האלה, שאני מאד מחוברת אליהם, יוצא צליל מאד שלי. עבורי לכל אחד מהשירים יש סיפור משלו, משמעות יחודית לו. באחד הביקורים שלי בארץ, בבית הורי, הרמתי במקרה מהמדף ספר שירים, והתחלתי לעיין בו. ראיתי שחלק מהשירים כבר היו מסומנים – שמישהו מהמשפחה שלי כבר קרא אותם והם נגעו לליבו מספיק בשביל לסמן אותם. אחד מהם היה "קולומבוס 1957", מאת לאה גולדברג, שיר שנפתח במילים: 'וכבר יודעים הכל כי אין יבשת, וכבר ברור שלא יהיה כוכב, בלבב ימים תועה ספינה נואשת האלוהים שכח את מלחיו'. זה שיר על קולומבוס, שחיפש יבשת בצד השני של העולם, וכבר הבין שהוא אבוד בלב ים, שאין לו תקווה, ובדיוק ברגע זה נחשפה לעיניו יבשת חדשה. העובדה שעזבתי ונסעתי לאמריקה רק כדי לחזור לביקור בארץ ולמצוא בדיוק את הספר הזה על המדף, עם בדיוק השיר הזה מסומן בו... הרגשתי כאילו זה מסר במיוחד בשבילי. הלחנתי אותו לאלבום, וקוראים לו 'אמריקה שלי'".

מה היה הרגע המאושר ביותר שלך כאן?

היום שביום שבו סיימנו את את ההקלטות והעריכה והמיקסים ושמענו את התוצאה וידעתי שזהו, היצירה שלי יצאה לאוויר העולם. ההישג כבר מוצק, הוא קיים בחוץ, בעולם. אגב, אני ובעלי עבדנו על שני האלבומים שלנו במקביל: דחפנו אחד את השני, נתנו אחד לשני מוטיבציה, ועכשיו, באותו הזמן שהאלבום שלי יוצא, יועד מוציא גם את שלו".

ראיינה: אורלי סנטו